

РИТУАЛНО УБИСТВО Свете руске Царске породице Романов од стране безбожника

17.07.2017.

На данашњи дан пре 99 година убијена је света царска породица Романов од стране непријатеља руског и српског народа и православља. Нека им је вечна им слава!

Цар Николај није желео да због њега буде проливена макар и једна кап руске крви. Пред убиство царске породице Романових се у једној од суседних соба Ипатјевског дома окупило 11 крвника који су те ноћи стрелјали царску породицу са њеним слугама.

Ево њихових имена: Јанкељ Јуровски, Никулин, Степан Ваганов, Павел Спиридонович Медведев и Лаонис Горват, Анзељм Фишер, Изидор Ендељштејн, Емиљ Фекете, Виктор Гринфељд, Имре Нађ и Андреас Вергази (плаћеници – Мађари).

Убице царске породице:

Свердлов (Розенфељд), Ленин (Бланк), Троцки (Бронштајн)

Војков (Вајнер), Јуровски, Голошокин (Фрам)

Сваки од њих имао је револвер наган са седам метака. Јуровски је сем тога имао и маузер, а двојица – пушке са бајонетима. Сваки убица је унапред одабрао своју жртву. Тако је Горват одабрао доктора Боткина. Али, притом је Јуровски свима строго забранио да пуцају у Господара Цара и Царевића: хтео је (или му је то, можда, било наређено) да сопственом руком убије Руског Православног Цара и Његовог Наследника.

Кроз прозор се зачула бука мотора камиона од четири тоне «Фиат», спремног за превоз тела. Стрељање уз буку камионског мотора, да би се пригушили пуцњи, представљало је омиљени поступак чекиста. То је учињено и овога пута.

Соба у којој је стрељана св. Царска породица

Било је 1 сат 15 минута после поноћи по сунчевом времену, или 3 сата 15 минута по летњем (које су болшевици померили два сата унапред) када се Јуровски вратио у собу праћен читавим тимом крвника. Отишао је код Господара. Никулин је стао ближе прозору, преко пута Господарице. Лицем у лице доктору Боткину смесио се Горват. Остали су се распоредили с обе стране врата. Медведев је заузео позицију на прагу.

Пришавши Господару, Јуровски је рекао неколико речи, саопштавајући о предстојећем стрељању.

То је било толико неочекивано да Господар изгледа није одмах схватио смисао реченог. Придигао се са столице и запрепашћено упитао: «Шта? Шта?»

Господарица и једна од Великих Кнегиња стигле су да се прекрсте.

У том тренутку је Јуровски подигао револвер и неколико пута опалио прво у Господара, а онда у Наследника.

Скоро истовремено и остали су отворили ватру.

Велике Кнегиње које су стајале у другом реду, виделе су како падају њихови Родитељи, и ужаснуто завикале.

Било им је суђено да их неколико тренутака надживе.

Стрељани су један за другим падали. За два-три минута је испаљено око седамдесет метака. За већину Мученика смрт је била скоро тренутна.

Наследник је слабо јечао. Јуровски Га је докрајчио са два метка у главу.

Рањена Велика Кнегиња Анастазија дотучена је бајонетима и кундацима.

Ана Демидова се копрцала док није пала под ударцима бајонета. Неколицину жртава су докрајчили мецима или бајонетима, пре него што је све утихнуло.

Кроз плавичасту измаглицу која је испунила собу после отварања толике ватре, при слабој светлости једне електричне сијалице слика убиства је представљала ужасан приказ.

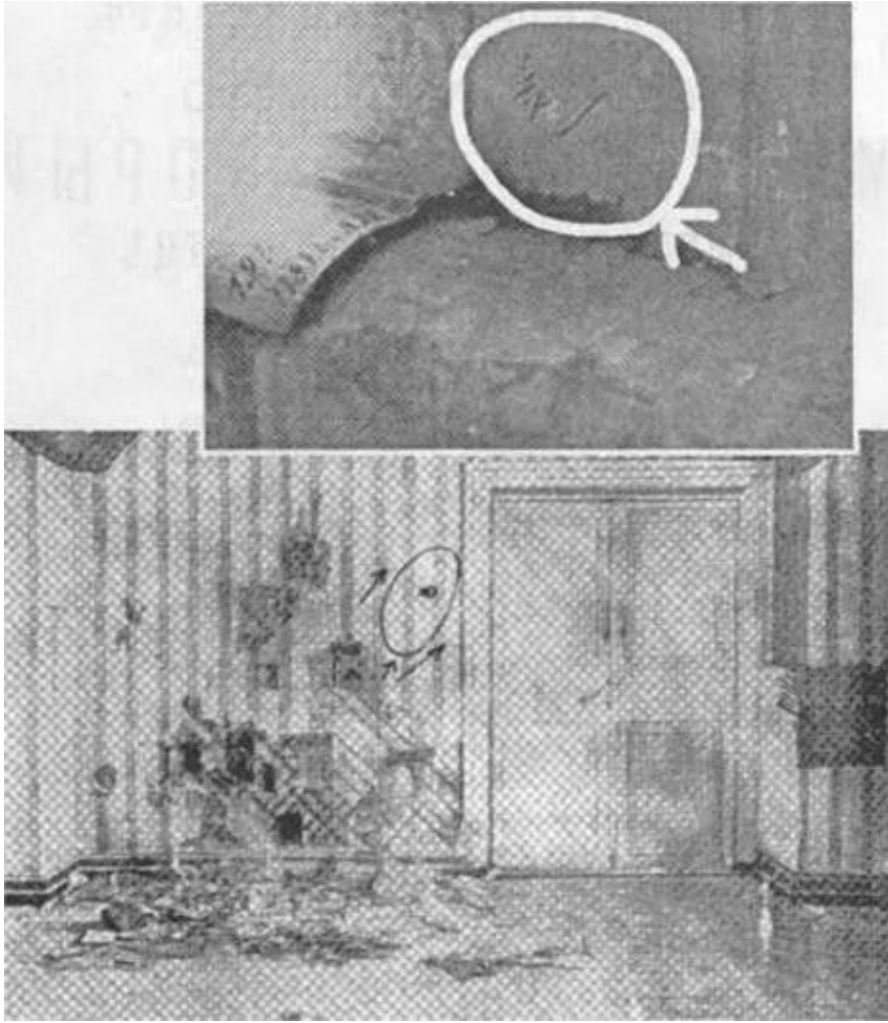
Господар је пао напред, близу Господарице. Уз њих је на леђима лежао Наследник. Велике Кнегиње су биле заједно, као да се држе за руке. Доктор Боткин је закорачио напред пре него што је пао ничице с дигнутом десном руком. Ана Демидова и Алексеј Труп пали су крај задњег зида.

Крај ногу Великих Кнегиња наузнак је лежао Иван Харитонов. Сви убијени су имали по неколико рана, и зато је било изузетно много крви. Лица и одећа су им били обливени крвљу, на поду су биле барице крви, а капљице и мрље крви покривале су зидове. Изгледало је као да је читава соба преплављена крвљу и да је то кланица.

Истражни судија Н.А. Соколов је на зиду открио и снимио два натписа које су крвници оставили.

Истражни судија важних дела Омског окружног суда, Н.А. Соколов је, по наредби адмирала Колчака, први истраживао погубљење царске породице у Јекатеринбургу, сачувавши немало важних докумената и сведочанстава очевидаца. После пораза Белих, адмирал Колчак је емигрирао у Француску.

Истражни судија Н.А. Соколов је на зиду открио натпис „Ту је поглавар религије, народа и државе убијен, наредба извршена“.

Handwritten text in a box, possibly representing a signature or a set of initials. The characters are stylized and difficult to decipher, but they appear to be a sequence of four or five distinct strokes.

Први натпис се састоји из четири кабалистичка знака.

Истрага је закључила да га треба читати здесна улево. У књизи Р. Вилтона «Последњи дани Романова» тај се натпис дешифрује овако:

«Ту је поглавар религије, народа и државе убијен, наредба извршена».

У Британском музеју се налази Енелова књига «Жртва» у којој је потпуно разоткривен текст натписа:

«Ту је по налогу тајних сила Цар жртвован за разарање државе. О томе се обавештавају сви народи».

Други натпис је малтене сасвим на немачком, малтене сасвим цитирајући песму Х. Хајнеа о кажњавању цара Валтасара, зато што је увредио Старозаветног Јехову (Дан. В, 30):

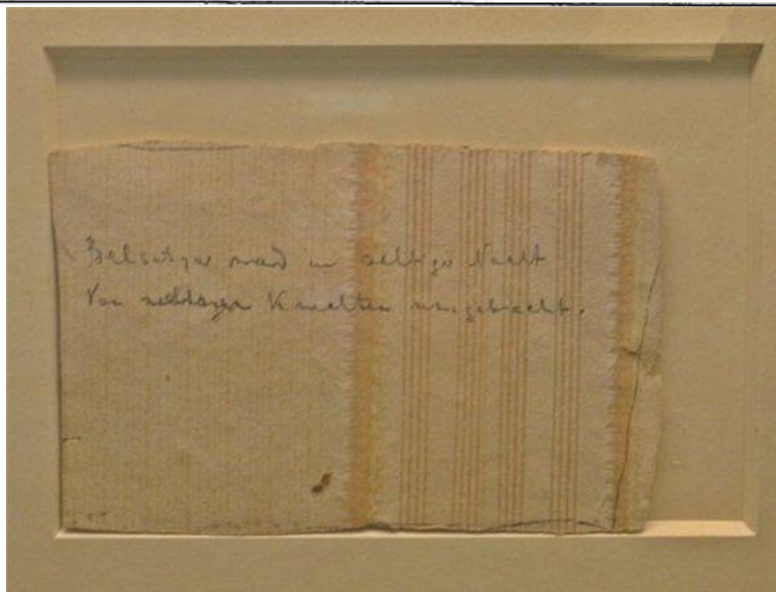
«Belsazar ward aber in selbiger Nacht von seinen Knechten umgebracht».

(«Но исте те ноћи Валтасара убише слуге његове»).

Онај који је оставио потпис унео је одговарајуће, на први поглед неприметне измене:

«Белсатзар (енгл., франц.: руски цар) ward <...> (абер – нем.: но) in samim tim simvolički zapisnički-selbiger Nacht von seinen Knechten umgebracht» забележивши да је ту извршено крваво погубљење.

A rectangular box containing a handwritten German sentence in cursive script. The text reads: "Belsatza ward in selbiger Nacht von selbigen Knechten umgebracht".

Оригинал записа са зида у соби погубљења св. Царске породице

У то време у «Кућу Посебне Намене» стигли су **Шаја Голошчокин, Белобородов, Мебиус и Војков. Јуровски** је заједно са Војковом помно прегледао убијене. Превртали су их на леђа да виде нема ли још знакова живота у њима. Притом су са својих жртава скидали драгоцености: прстење, наруквице, златне сатове. Затим су тела умотали у унапред припремљено сукно за шињеле и на носилима начињеним од двеју рукуница и чаршава пренели на камион који је стајао пред улазом. За воланом је седео злоказовски радник **Љуханов**. Крај њега су сели **Јуровски, Јермаков и Ваганов**.

По усменом предању, **большевици** су умотали мртва тела у платна нарочито за то припремљена, која су упила сву крв која је излазила из тела. Касније су та платна спалили а пепео од њих однели у велике фабрике вотке, коју су делили по читавој Русији, да би се народ опијао крвљу своје свете Царске породице.

Под окриљем ноћи камион је кренуо од куће Ипатјева, спустио се Вознесенским проспектом према Главном проспекту и изашао из града кроз предграђе Верх-Исетск. Ту је скренуо на једини пут који води у село Коптјаки на обали Исетског језера.

Пут ту пролази кроз шуму, пресецајући Пермску и Тагиљску железничку пругу. Већ је свитало када је око 15 врста од Јекатеринбурга и четири врсте пре Коптјака, у густој шуми на месту «**Четворица Браће**» камион скренуо лево и избио на омању шумску пољану крај низа запуштених рударских окана званих «**Ганина Јама**».

Ту су тела **Царских Мученика** истоварена, раскомадана, поливена бензином и бачена на две велике ватре. Кости су уништаване помоћу сумпорне киселине. Три дана и две ноћи убице су, уз помоћ 15 одговорних партијских комуниста специјално мобилисаних у ту сврху, радиле под непосредним руководством **Јуровског**, по упутствима **Војкова** и под надзором **Голошчокина** и **Белобородова**, који су неколико пута долазили из Јекатеринбурга у шуму.

Жидовска честитка из 1907. године приказује рабина који држи жртвеног петла са главом св. Цара Николаја 2.

Најзад је увече 6/19. јула све било свршено.
Убице су брижљиво уништиле трагове ватри.

Пепео и све што је остало од спаљених тела, бачено је у рударско окно
у које је потом убачено неколико ручних граната, а земља је унаоколо
прекопана и на њу набацано лишће и маховина, да се прикрију трагови
злочина који је ту почињен.

У току „револуције“ убијено је много чланова породице Романових –
чак њих седамнаест, међу којима царев брат Михаил, царичина сестра,
царев стриц и бројни рођаци.

Наводна тела цара, царице и три кнегиње сахрањени су 17. јула 1998. у Санкт
Петербургу у саборној цркви светог Петра и Павла, тачно 80 година од масакра.
Руска црква никада није признала да су то остаци св. Царске породице.

Руска Загранична Црква је, 1981. године, канонизовала царску породицу, заједно
са мноштвом других новомученика побијених од стране комунистичке власти.
Московска Патријаршија је такође то учинила и 2000. године уврстила породицу
Романов у календар Цркве.

1613. се руски народ, преко својих најбољих црквених и друштвених представника,
заклео на верност лози Романова (тачније Михаилу) у Ипатјевом манастиру.
А Романови су погубљени у Ипатијевом дому.

Онај који је срушио кућу у којој је убијен последњи руски Цар, зато што је
постала поклоничко место где су се сабирали православни са свих страна
Русије, звао се Борис Јељцин. Рушење је обавио као шеф уралског обласног
комитета КП СССР 1977.

Споменик Цару Николају Другом Романову, Српском добротвору и спасиоцу, у Београду.

МОЛИТВА СРПСКОГ НАРОДА СВЕТОМ ЦАРУ МУЧЕНИКУ НИКОЛАЈУ ДРУГОМ

О Свети царе Мучениче Николају Други! Пред престо Цара славе многе те врлине доведоше, многе те радосно објавише као достојнога венца мученичког, многе и премноге врлине твоје и данас те свима вернима откривају као угодника Христовог.

Од свију већа, свеза савршенства, и у теби јави се љубав, због које си, огњени ревнитељу закона Божијег, и живот положио за пријатеље своје, и породицу свечасну положио ниси: царицу мудру и благу Александру, царевића-јагње Алексеја, и царевне, ангелима дружбенице, Олгу, Татјану, Марију и Анастасију. И њих си позвао да те следе у ношењу Крста, што укућани твоји смерно и радосно примише.

Због мале браће своје, због православних Срба, ти си у рат ушао, и мач си дигао да би нејач српску заштитио, и јеретицима си војну објавио, јер хтедоше да прождеру стадо Доброга Пастира, учитеља твога и нашега. Љубављу вођен, у Царству Љубави си се обрео; праштајући свима, од Бога си опроштај грехова и награду задобио; за све се молећи, од Онога Који молитве слуша примио си благодат да и после мученичке кончине помажеш онима који те призивају.

Знајући за ово, и за много друго, неизречено и неизрециво, ми, грешници православни Срби, млађа у Христу браћа твоја, овако ти се молимо:

Помози нам у невољама и искушењима који нас снађоше због грехова наших:

У невољама јер творисмо вољу демонску, грехом заслепљени; у искушењима, јер кушасмо дуготрпљење Божје, па се препуни чаша гнева Његовога праведнога!

Помози нам у пустињи у коју залутасмо, одричући се Господа над војскама, клањајући се златном телету сластољубља свога, желећи да се вратимо у Египат таме безбожничке!

Помози нам да веру у мукама сачувамо, да се љубављу према Христу и ближњима испунимо, да се надом у Царство Божје умијемо!

Моли се, Свети и благоверни Царе, да нас Господ подигне и исцели: да нас подигне из таме и сенке смрти, да опет станемо пред Њега, Живога и Истинитог, и да нас исцели од мржње, од многих-премногих страсти, од раскола и лудила братоубилачког!

Помени све Србе који од предачке вере отпадоше, идолима се паганским поклонише, лажним боговима кађење и почести принесоше, у јереси и безбожништво залуташе – да сете Небеског Јерусалима и сузама покајања у њега врате.

Помени све очеве и мајке који се у цркви не венчаше, који једно друго изневерише, блуд и прелјубу многу чинећи, чеда у утроби убијајући – да их Господ човекољубиви уразуми, светлости целомудрија приведе и брачним благословом обдари.

Помени све младиће и девојке изгубљене и грехом намучене, пијане, дрогиране, страстима расточене – да их Господ, Пролеће и Младост наша, отрезни, да их Телом и Крвљу Својом причести, да их, блудне синове и кћери, на дверима Царства Небескога дочека!

Помени све који у рату пострадаше, рањени, осакаћени, срца ојаћених, бескућнике и избјеглице, сирочад и удовице, многострадалне и многонапаћене душе њихове светом молитвом својом обасјавајући.

Сети се пред Богом Аврамовим, Исаковим и Јаковљевим свију који живот дадоше у борби за отачаство своје, да им Господ опрости грехе и да их усели у дворове Своје.

Нека се пред Богом, Дивним у теби, прекротки и кроткошћу премудри Царе Мучениче, посраме сви који говоре: “Прождерасмо их” и који се смеју и ругају Србима.

Непријатеље вере наше, као вихор прашину, својим молитвама развеј, а нас загреј, укрепи, утеши, научи и умудри, исцели и орадости, пролећним лахором ходатајства твога будећи нас из тартарске зиме отпадије наше!

Моли се за нас са свештеном породицом својом - царицом Александром, царевићем Алексејем и царевнама Олгом, Татјаном, Маријом и Анастасијом и са свима светим Новомученицима и Исповедницима руским и српским који ране Господње на телу свом понеше, Еванђеље његово сведочећи. Да нас Цар славе од свију саблазни сачува, да нас од лажних пророка и лажних месија заклони, да нас од звери из бездана и војски антихристових избави и да, спасени благодаћу Његовом, са тобом и свима Светима прославимо Оца и Сина и Светога Духа, Творца, Спаситеља и Утешитеља Бога, сада и увек и у векове векова. Амин.

Чуда Светог Цара у Србији!

У српској штампи још 1925 године писало је о томе како је једна стара Српкиња у рату изгубила два сина, а трећи је био проглашен несталим и она га је сматрала убијеним; но једном, након горуће молитве за све војнике погинуле у минулом рату, имала је виђење. Јадна мати заспала је и у сну видела Цара Николаја II, који јој је рекао да јој је син жив и да се налази у Русији, где се он заједно са своја два брата борио за словенску ствар.

– „Нећеш умрети,“ – рекао јој је руски Цар, – „док не видиш свог сина...“

Ускоро након тога старица је добила извештај да јој је син жив. Неколико месеци након тога загрлила га је живог и здравог, када се вратио у своју отаџбину.

11. августа 1927 новине у Београду пренеле су вест под насловом „Лик Цара Николаја II у манастиру Св Наума на Охридском језеру...“ Руски уметник и академик Колесников био је одабран да живопише нови храм у древном српском манастиру Св Наума. Притом остављена му је потпуна слобода при одабиру ликова и тема за живописање зидова и купола. Четрнаест лукова уметник је живописао лако, а петнаести беше оставио празним, не знајући шта би ту живописао.

Када је једно вече ушао у храм, запањени живописац угледао је на петнаестом луку забринуто лице Цара Николаја II. Поражен чудесним јављењем мученички пострадао руског Господара, уметник је неко време стајао као укопан. Потом, како је казивао сам Колесников, није могао да заспи целу ноћ, а ујутру покренут молитвеном жељом грозничаво је поставио лестве крај овала и радио са жаром као никада до тада, уз зраке излазећег сунца.

„Живописао сам без фотографије,“ – писао је уметник једном пријатељу.
– „За све време, неколико пута указао ми се сам Господар, дајући ми објашњења
како да живописем његов лик. Лик његов потпуно ми се урезао у памћење.

Завршио сам дело и исписао натпис: „Сверуски Император Николај II, примивши
мученички венац за добра дела своја и жртве учињене за славјански народ.“ Када
је ускоро у манастир дошао командир битолског војног округа, генерал Ростић,
угледавши фреску Светог Цара Николаја, расплакао се од ганутости. Тада је тихо
изговорио: „За нас Србе, то јесте и биће највећи, и најпоштованији од свих светих,„

Многи официри и војници српске војске пре II светског рата причали су да се
годинама сваке вечери уочи дана убиства Господара и његове породице,
руски Цар појављује у Саборној Цркви у Београду, где се моли пред иконом
Светога Саве за српски народ. Затим, према тој причи, он одлази у главни штаб
и тамо проверава састав и стање српске армије.

Визија Светог Јована Кронштатског о страдању цара Николаја

Свети Јован Кронштатски имао је визију у којој је, обилазећи са
Светим Серафимом Саровским небеска насеља видео многе тајне.
Сем осталог, дато му је и да види будуће страдање цара Николаја Другог.
Ево како је тај сусрет описао свети и праведни отац Јован:

“... Без речи Старац (Св. Серафим Саровски) се окрену ка северу и показа руком, и ја видех Царску палату око које трчаше пси, дивље звери и шкорпије кезећи своје зубе и чељусти. Тада видех и Цара где седи на престолу. Он у лицу блед и озбиљан рецитоваше Исусову молитву. Наједном Цар се сруши као мртав, његова круна паде а пси звери и шкорпије сатрше помазаника владара. Ја ужаснут заплаках горко а Старац ме узе под руку...”

Тада видех особу у белом, то беше Цар Николај II, на његовој глави венац од зеленог лишћа а његово лице бледо и помало крваво, око врата имаше златни крст и тихо шапуташе молитву, и тада ми рече са сузама:

“Моли се за мене оче Јоване и реци свим православним хришћанима да сам ја цар мученик умро достојанствено и мушки за моју веру у Христа и Православну цркву, реци светим оцима да служе парастос мени грешноме, али за мене гроба неће бити.”

Извор: pravoslavnaporodica.org.srb